

Bosc de Santa Margarida

Calldetenes

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Entorn rural de Calldetenes (08506 Calldetenes)
Emplaçament Crta. BV-5202 cap a Sant Julià, al km. 1, cal agafar el camí a l'esquerra

Coordenades:

Latitud: 41.92959
Longitud: 2.31153
UTM Est (X): 442920
UTM Nord (Y): 4642188

Classificació

Número de fitxa 08037 - 63
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 002A00030
Fitxes associades:
[Torre de Santa Margarida](#)
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dj., 09/11/2006 - 01:00

Descripció

Massa forestal que envolta el casal conegut com a Torre de Santa Margarida, i que forma part de la mateixa finca. Es tracta d'un bosc format bàsicament per cedres de l'Himàlaia, de la mateixa espècie que el situat al costat de l'església parroquial de Sant Martí. Es tracta d'un arbre de la família de les pinàcies, originari del sud i l'oest de l'Himàlaia, on viu entre els 1000 i els 2800 metres. El seu nom deriva del grec kedros i fa referència al seu aroma. Deodara deriva del sànscrit, i significa arbre dels déus. Es tracta d'un tipus d'arbre perennifoli i resinós, de creixement ràpid i capçada cònica i ampla, amb l'extrem superior inclinat a partir de certa edat. Pot arribar a superar els 40 m d'alçada. El tronc acostuma a ser recte i les branques, a mesura que envelleixen, tendeixen a inclinar-se cap avall i a fer-se horitzontals. L'escorça és llisa i grisa de jove. Quan l'arbre envelleix, s'esquerda en escames irregulars i s'enfosqueix. Les fulles són aciculars, flexibles, de color verd platejat i llargues. Les flors són unisexuals i en un mateix arbre n'hi ha de masculines i femenines. Les femenines es troben reunides en cons de color verd que recorden una pinya en miniatura i les masculines són de cons allargats de color groguenc quan són madures. Floreixen a la tardor. Les llavors tenen forma triangular, són comestibles i presenten una gran ala. Es troben dins de pinyes erectes i ovoides que es desfan quan són madures, entre el segon hivern i la segona primavera de la seva existència. L'arbre es propaga per llavors, i artificialment per empelts. La seva fusta és molt duradora i desprèn un aroma agradable. Viu en indrets de sòl profund i humit. Suporta bé el fred. De forma intercalada aquest cedre es barreja amb pi blanc més comú, i a mida que ens aproximem a la casa, predominen els roures, barrejats amb els pins i alguna alzina. Es tracta de roures martinencs (*Quercus humilis*), propis de la Plana de Vic. El nom genèric "Humilis" vol dir humil, i és el nom llatí que ja existia en època romana. Aquesta espècie pertany a la família de les fagàcies. Els roures martinencs són arbres caducifolis de creixement lent, que poden arribar a viure 500 i 600 anys. La capçada té forma de cúpula densa. El tronc és sinuós. L'escorça vella és de color marró grisenc i està formada per petites escames rugoses. Les fulles són simples i estan en disposició esparsa, i sovint persisteixen seques a l'arbre durant tot l'hivern. L'anvers de les fulles del roure són d'un verd lluent i sense pèls. El limbe de les fulles fa de 4 a 12 cm i presenta lòbuls profunds amb el marge dentat. A la tardor les fulles es tornen primer groguenques i finalment adquireixen un color marró vermellós. Les flors són unisexuals, petites i molt simples. En un mateix arbre hi ha flors dels dos sexes. Les femenines són piloses i de color verd grisenc, tenen 3-4 estils rosats i fan uns 3 mm de llarg, essent solitàries o trobant-se en grups poc nombrosos. La floració es produeix d'abril a maig. El fruit és una núcula que s'anomena aglà o gla. Les glans tenen una forma més o menys ovoide, són amargants i estan recobertes a la base per una mena de caputxó dur i escamós que s'anomena cúpula. La cúpula és més o menys pilosa. Les glans maduren d'octubre a novembre. El roure es propaga per llavors. Les glans són un bon aliment pel bestiar i l'escorça conté tanins útils per adobar pells. La seva fusta és dura, densa i molt resistent a l'aigua, d'aquí que s'hagi tractat d'un arbre molt apreciat per la fusteria i com a llenya, i s'hagin talat grans extensions. El roure martinenc resisteix el fred intens i l'aridesa de l'estiu. Tot el bosc es troba dividit en dos parts, separades per un camí, que travessa el bosc en sentit E-O i condueix a la casa.

Història

Segons informació oral procedent dels propietaris actuals de la casa, aquest bosc fou plantat en bona manera uns anys després de la construcció del casa. El cedre de l'Himàlaia, com a espècie va ser introduïda a Europa com a arbre ornamental a principis del segle XX. Cal pensar que la plantació es correspon a aquest moment, sobre una base boscosa formada per roures i pins.

Bibliografia

AA.DD. (1995) Calldetenes. Imatges en el temps. Primera part (1911-1960). Ajuntament de Calldetenes.
Calldetenes VILAMALA I SALVANS, J (2002) De Sant Martí de Riudeperes a Calldetenes. Passat i

present d'un poble viu. Ed. El Mèdol. Calldetenes.

